

ΚΕΙΤ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΡΑΣΕΛ

ΣΚΟΤΕΙΝΗ

ΜΟΥ

ΒΑΛΕΣΑ

NEW YORK TIMES
& *SUNDAY TIMES*
BEST SELLER

—
ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 25 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκοτεινή μου Βανέσα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *My Dark Vanessa*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: *Kate Elizabeth Russell*
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Πίππη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© *Kate Elizabeth Russell*, 2020
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd* 2020
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3548-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3549-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΕΪΤ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΡΑΣΕΛ

ΣΚΟΤΕΙΝΗ

ΜΟΥ

ΒΑΝΕΣΑ

Μετάφραση: Φωτεινή Πίπη

*Στις πραγματικές Ντολόρες Χείζ
και Βανέσα Γουάι, που οι ιστορίες τους
δεν έχουν ακουστεί ακόμα ή δεν έχουν
γίνει ακόμα πιστευτές ή κατανοητές.*

Μεγάλωσα στην Πολιτεία Μείν των Ηνωμένων Πολιτειών. Εκεί παρακολούθησα την τρίτη γυμνασίου και την πρώτη λυκείου σ' ένα ιδιωτικό (ημερήσιο) σχολείο, απ' όπου στη συνέχεια έφυγα για προσωπικούς λόγους, ενώ στο Μείν έκανα και τις πανεπιστημιακές μου σπουδές. Δεδομένων των ομοιοτήτων ανάμεσα σ' αυτά τα αδρά γεγονότα και ορισμένα στοιχεία της μυθοπλασίας στο μυθιστόρημα «Σκοτεινή μου Βανέσα», αντιλαμβάνομαι πως οι αναγνώστες που έχουν ακουστά το προσωπικό μου υπόβαθρο ίσως συναγάγουν το εσφαλμένο συμπέρασμα ότι το συγκεκριμένο βιβλίο διηγείται τη μυστική ιστορία αυτών των περιστατικών. Αλλά δεν είναι έτσι. Το παρόν μυθιστόρημα είναι προϊόν μυθοπλασίας, ενώ τόσο οι πρωταγωνιστές του όσο και οι χώροι όπου διαδραματίζεται η πλοκή είναι επινοημένοι.

Οποιοσδήποτε παρακολουθεί τα νέα τα τελευταία χρόνια έχει δει ή έχει διαβάσει ιστορίες που παραπέμπουν στο κεντρικό αφήγημα αυτού του μυθιστορήματος. Στο συγκεκριμένο βιβλίο, το κεντρικό αφήγημα είναι δοσμένο μέσα από το πρίσμα της φαντασίας μου, ενώ σ' αυτό έχω ενσωματώσει κι άλλες επιρροές, όπως την κριτική θεωρία του ψυχικού τραύματος, συστατικά της ποπ κουλτούρας και στοιχεία του μεταφεμινισμού της δεκαετίας του 2000, καθώς και τα περίπλοκα προσωπικά μου συναισθήματα για τη Λολίτα. Όλα αυτά ανήκουν στη σφαίρα της φυσιολογικής διαδικασίας συγγραφής ενός έργου μυθοπλασίας. Παρ' όλα αυτά, θα πρέπει να τονιστεί, για άλλη μία φορά, ότι τίποτα μέσα σ' αυτό το μυθιστόρημα δεν αναφέρεται ως πρόθεση εξιστόρησης πραγματικών περιστατικών. Πέρα από τους γενικούς παραλληλισμούς που προαναφέρθηκαν, το παρόν βιβλίο δεν αντανακλά ούτε την προσωπική μου ιστορία ούτε την ιστορία οποιουδήποτε καθηγητή μου ούτε κανενός άλλου προσώπου που γνωρίζω.

2017

Ετοιμάζομαι να πάω στη δουλειά μου, ενώ η ανάρτηση μετράει ήδη οχτώ ώρες. Ισιώνοντας τα μαλλιά μου, κάνω κλικ για να ανανεωθεί η σελίδα. Έως τώρα, 224 κοινοποιήσεις και 875 «Μου αρέσει». Φοράω το μαύρο μάλλινο ταγέρι μου και ύστερα κάνω πάλι κλικ για ανανέωση. Ψάχνω κάτω από τον καναπέ να βρω τα χαμηλοτάκουνα μαύρα παπούτσια μου – ανανέωση. Καρφιτσώνω τη χρυσαφιά κονκάρδα με το όνομά μου στο πέτο μου – ανανέωση. Τα νούμερα είναι κάθε φορά και μεγαλύτερα, τα σχόλια πολλαπλάσια.

Είσαι τόσο δυνατή.

Είσαι τόσο γενναία.

Τι είδους τέρας μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο σ' ένα παιδί;

Ανοίγω το τελευταίο μήνυμα που έστειλα στον Στρέιν πριν από τέσσερις ώρες: Είσαι καλά...; Δεν έχει απαντήσει ακόμα, ούτε καν το έχει διαβάσει. Πληκτρολογώ καινούργιο μήνυμα –Είμαι εδώ αν θέλεις να μιλήσεις– αλλά το ξανασκέφτομαι και το σβήνω. Αντί γι' αυτό, στέλνω μια αράδα όλο ερωτηματικά, χωρίς λέξεις. Περιμένω λίγα λεπτά, ύστερα τον παίρνω τηλέφωνο, αλλά το κλείνω όταν βγαίνει ο τηλεφωνητής, χώνω το κινητό στην τσέπη μου και φεύγω από το διαμέρισμα τραβώντας απότομα την πόρτα να κλείσει πίσω μου. Δεν υπάρχει λόγος να προσπαθώ τόσο πολύ. Αυτός τα έκανε θάλασσα. Δικό του πρόβλημα είναι, όχι δικό μου.

Στη δουλειά, κάθομαι στο γραφείο του κονσιέρζ, σε μια γωνιά του χώρου υποδοχής του ξενοδοχείου, και δίνω πληροφορίες

στους επισκέπτες για το πού να πάνε και τι να φάνε. Διανύουμε το τέλος της υψηλής σεζόν, όταν περνούν από την πολιτεία και οι τελευταίοι τουρίστες που θέλουν να δουν την πρασινάδα προτού κλείσει το Μείν για τον χειμώνα. Με ένα ακλόνητο χαμόγελο στα χείλη, το οποίο, όμως, δε φτάνει έως τα μάτια μου, κάνω μια κράτηση για δείπνο για ένα ζευγάρι που γιορτάζει την πρώτη επέτειο του γάμου του και κανονίζω να τους περιμένει ένα μπουκάλι σαμπάνια στο δωμάτιό τους όταν επιτρέψουν – μια γενναιόδωρη χειρονομία που ίσως μου αποφέρει ένα καλό πουρμπουάρ. Καλώ μια λιμουζίνα για να πάει μια οικογένεια στο αεροδρόμιο. Ένας άντρας που έρχεται συχνά επαγγελματικά ταξίδια στην πόλη μας και μένει στο ξενοδοχείο μας κάθε δεύτερη Δευτέρα μου φέρνει τρία βρόμικα πουνκάμισα και με ρωτάει αν γίνεται να τους έχουμε κάνει στεγνό καθάρισμα έως αύριο.

«Θα το φροντίσω», του απαντώ.

Ο άντρας χαμογελάει πλατιά και μου κλείνει το μάτι. «Είσαι σούπερ, Βανέσα».

Στο διάλειμμά μου κάθομαι σ' ένα άδειο γραφείο πίσω από τον χώρο της ρεσεψιόν και χαζεύω στην οθόνη του κινητού μου τρώγοντας ένα χτεσινό σάντουιτς που είχε ξεμείνει από το κέτερινγκ κάποιας εκδήλωσης. Το τσεκάρωμα της ανάρτησης στο Facebook έχει γίνει ψυχαναγκασμός τώρα – μου είναι αδύνατο να σταματήσω την κίνηση των δαχτύλων μου ή των ματιών μου, που κινούνται πάνω στην οθόνη και προσλαμβάνουν τα ολοένα και περισσότερα «Μου αρέσει» και τις διαρκώς αυξανόμενες κοινοποιήσεις, τα δεκάδες σχόλια του τύπου Είσαι ατρόμητη, Συνέχισε να λες την αλήθεια σου, Σε πιστεύω. Κοιτάζοντας την οθόνη, βλέπω να αναβοσβήνουν τρεις τελείες – κάποιος πληκτρολογεί ένα σχόλιο αυτή τη στιγμή. Κατόπιν, ως διά μαγείας, εμφανίζεται άλλο ένα μήνυμα δύναμης και στήριξης, που με κάνει να σπρώξω πέρα το κινητό και να πετάξω το υπόλοιπο μπαγατάκι στο σκουπίδια.

Εκεί που ετοιμάζομαι να επιστρέψω στο πόστο μου, το κινητό μου αρχίζει να δονείται: ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ ΚΛΗΣΗ ΤΖΕΪΚΟΜΠ ΣΤΡΕΪΝ.

Γελάω την ώρα που απαντάω, ανακουφισμένη που είναι ζωντανός, που μου τηλεφωνεί. «Είσαι καλά;»

Για μια στιγμή, το ακουστικό παραμένει νεκρό, κι εγώ κοκκιλώνω, με το βλέμμα καρφωμένο στο παράθυρο με θέα στην Πλατεία Μόνιουμεντ, στη φθινοπωρινή λαϊκή αγορά και στις αυτοκινούμενες καντίνες. Είναι αρχές Οκτωβρίου, είμαστε ήδη στην καρδιά του φθινοπώρου, την εποχή όπου το Πόρτλαντ φαντάζει λες κι έχει βγει από κατάλογο του L.L.Bean* – κολοκύθες κάθε λογής και σχήματος και κανάτες με αχνιστό μηλίτη. Μια γυναίκα με καρό φανελένιο πουκάμισο και τα χαρακτηριστικά μποτίνια, σήμα κατατεθέν του καταστήματος, διασχίζει την πλατεία χαμογελώντας στο μωρό που έχει δεμένο σε μάρσιπο πάνω στο στήθος της.

«Στρέϊν;»

Στο ακουστικό ακούγεται ένας βαρύς αναστεναγμός. «Υποθέτω ότι το είδες».

«Ναι», του λέω. «Το είδα».

Δε ρωτάω κάτι, αλλά εκείνος αρχίζει να μου εξηγεί ούτως ή άλλως. Λέει πως το σχολείο θα διενεργήσει έρευνα και πως ο ίδιος προετοιμάζεται για τα χειρότερα. Υποθέτει ότι θα τον αναγκάσουν να παραιτηθεί. Αμφιβάλλει αν θα τον αφήσουν να τελειώσει τη χρονιά, ίσως, μάλιστα, τον διώξουν πριν από τα Χριστούγεννα. Στο άκουσμα της φωνής του, συγκλονίζομαι τόσο πολύ, που πασχίζω να παρακολουθήσω τα λόγια του. Έχουν περάσει μήνες από την τελευταία φορά που μιλήσαμε. Ήταν τότε που με είχε καταβάλει πανικός όταν πέθανε ο πατέρας μου από καρδιακή προσβολή και είχα πει στον Στρέϊν ότι δεν μπορούσα πια να είμαι μαζί του – η ίδια αναλαμπή ηθικής που βίωνα έπειτα από κάθε αποτυχία μου, κάθε απόλυση από δουλειά, κάθε χωρισμό, κάθε νευρικό κλονισμό, λες και το να γίνω ξαφνικά

---

* Εταιρεία ρουχιισμού και εξοπλισμού υπαίθριων δραστηριοτήτων που εδρεύει στην Πολιτεία Μείν. (Σ.τ.Μ.)

«καλός άνθρωπος» μπορούσε να διορθώσει αναδρομικά ό,τι είχα χαλάσει στο παρελθόν.

«Μα είχαν διεξαγάγει έρευνα και την εποχή που ήταν ακόμα μαθήτριά σου», του λέω.

«Ανοίγουν πάλι την υπόθεση. Θα ξαναπάρουν καταθέσεις απ' όλους τους εμπλεκόμενους».

«Αφού τότε είχαν αποφανθεί ότι δεν είχες διαπράξει τίποτα επιλήψιμο, για ποιον λόγο ν' αλλάξουν γνώμη τώρα;»

«Δεν παρακολουθείς καθόλου ειδήσεις το τελευταίο διάστημα, ε;» με ρωτάει. «Έχουν αλλάξει οι καιροί».

Θέλω να του πω ότι γίνεται μελοδραματικός, ότι όλα θα πάνε καλά αφού είναι αθώος, αλλά ξέρω πως έχει δίκιο. Όλο τον περασμένο μήνα, κάτι φουντώνει και γιγαντώνεται, ένα κύμα γυναικών που δημοσιοποιούν περιπτώσεις όπου δέχτηκαν σεξουαλική παρενόχληση ή επίθεση. Στο στόχαστρο έχουν βρεθεί, ως επί το πλείστον, διάσημοι άντρες –μουσικοί, πολιτικοί, αστέρες του κινηματογράφου– αλλά έχουν κατονομαστεί και λιγότερο γνωστοί. Από όποιον χώρο κι αν προέρχονται, οι κατηγορούμενοι ακολουθούν ακριβώς τα ίδια βήματα. Στην αρχή αρνούνται τις κατηγορίες. Στη συνέχεια, όταν διαπιστώνεται πως ο αχός των κατηγοριών δε διαλύεται, παραιτούνται από τη δουλειά τους αιμασμένοι και κοινοποιούν μια αόριστη δήλωση συγγνώμης χωρίς να παραδέχονται ότι διέπραξαν κάτι το επιλήψιμο. Και ακολουθεί το τελευταίο βήμα: σιωπούν και εξαφανίζονται. Είναι εξωπραγματικό να παρακολουθεί κανείς την ίδια εξέλιξη μέρα με τη μέρα, τον έναν άντρα μετά τον άλλο να πέφτει τόσο εύκολα.

«Δε νομίζω να γίνει τίποτα», του λέω. «Όλα όσα έγραψε αυτή η κοπέλα είναι ψέματα».

Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούω τον Στρέιν να ρουφάει μιαν ανάσα και τον αέρα να σφυρίζει περνώντας ανάμεσα από τα δόντια του. «Δε λέει ακριβώς ψέματα, με τη στενή έννοια του όρου».

«Μα εσύ ίσα που την ακούμπησες. Ενώ αυτή στην ανάρτησή της λέει ότι της επιτέθηκες».

«Τι πάει να πει επίθεση;» χλευάζει ο Στρέιν. «Επίθεση μπορεί να είναι οτιδήποτε, όπως βιαιοπραγία μπορεί να είναι ακόμα και το να πιάσεις κάποιον από τον καρπό ή να τον σκουνηξείς στον ώμο. Είναι ένας νομικός όρος που δε σημαίνει τίποτε απολύτως».

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο προς τη λαϊκή αγορά, τον κόσμο που τριγυρίζει, τους γλάρους που συρρέουν σε σμήνη. Μια γυναίκα σηκώνει το καπάκι μιας μεταλλικής σκάφης απελευθερώνοντας ένα σύννεφο ατμού καθώς βγάζει από μέσα δύο ταμάλες.* «Ξέρεις, μου έστειλε μήνυμα την προηγούμενη εβδομάδα».

Σύντομη σιωπή. «Α, ναι;»

«Ήθελε να μάθει αν θα δημοσιοποιούσα κι εγώ την ιστορία μου. Ίσως νόμιζε πως θα γινόταν πιο πιστευτή αν εξασφάλιζε και μια δική μου δήλωση».

Ο Στρέιν δε λέει τίποτα.

«Δεν της απάντησα. Προφανώς».

«Μάλιστα», αποκρίνεται εκείνος. «Φυσικά».

«Νόμιζα ότι μπλόφαρε. Δεν πίστευα ότι θα είχε τα κότσια να το κάνει». Σκύβω λίγο και ακουμπάω το μέτωπό μου στο παράθυρο. «Όλα θα πάνε καλά. Τη δική μου άποψη την ξέρεις».

Τον ακούω να εκπνέει ξαλαφρωμένος. Φαντάζομαι το χαμόγελο ανακούφισης στο πρόσωπό του, τις ζάρες στις άκρες των ματιών του. «Αυτό μόνο ήθελα ν' ακούσω», μου λέει.

Πίσω στο γραφείο του κονσιέρζ, μπαίνω στο Facebook, πληκτρολογώ «Τέιλορ Μπερτς» στη γραμμή αναζήτησης, και στην οθόνη εμφανίζεται το προφίλ της. Διατρέχω τις ίδιες σποραδικές δημόσιες αναρτήσεις που παρακολουθώ εδώ και χρόνια, τις φωτογραφίες και τις επικαιροποιήσεις ζωής και τώρα, πάνω πάνω, την ανάρτηση για τον Στρέιν. Τα νούμερα εξακολουθούν να μεγαλώνουν – οι κοινοποιήσεις έχουν φτάσει τις 438, τα «Μου

---

* Παραδοσιακά μεξικάνικα πιτάκια. (Σ.τ.Μ.)

αρέσει» τα 1.800, ενώ έχουν προστεθεί κι άλλα σχόλια σαν τα προηγούμενα.

Μας εμπνέεις.

Θαυμάζω τη δύναμή σου.

Συνέχισε να λες την αλήθεια σου, Τέιλορ.

Όταν γνώρισα τον Στρέιν, εγώ ήμουν δεκαπέντε ετών κι εκείνος σαράντα δύο. Είχαμε σχεδόν την τέλεια ηλικιακή διαφορά – επειδή «τέλεια» θεωρούσα τότε τη διαφορά των σχεδόν τριάντα χρόνων μεταξύ μας. Λάτρευα την αριθμητική αυτής της διαφοράς – είχε σχεδόν τρεις φορές τα χρόνια μου και μπορούσα πολύ εύκολα να φανταστώ τρεις εαυτούς μου να χωρούν μέσα του: ο ένας κουλουριασμένος στο μυαλό του, ο άλλος γύρω από την καρδιά του, και ο τρίτος, ρευστοποιημένος, να κυλάει στις φλέβες του.

Στο Μπρόγουικ, έλεγε, ήταν γνωστό πως κατά καιρούς αναπτύσσονταν ρομαντικές σχέσεις μεταξύ καθηγητών και μαθητριών, αλλά εκείνος δεν είχε συνάψει ποτέ τέτοια σχέση, επειδή, ώσπου να γνωρίσει εμένα, δεν είχε νιώσει ποτέ αυτή την επιθυμία. Εγώ ήμουν η πρώτη μαθήτρια που του έβαλε αυτή τη σκέψη στο μυαλό. Είχα κάτι που τον έκανε να θεωρεί πως άξιζε το ρίσκο. Εξέπεμπα μια σαγήνη που τον δελέασε.

Δεν ήταν το νεαρό της ηλικίας μου που τον έθελξε. Πάνω απ' όλα λάτρευε το πνεύμα μου. Έλεγε πως διέθετα συναισθηματική νοημοσύνη επιπέδου ιδιοφυΐας και πως έγραφα σαν παιδί-θαύμα, πως μπορούσε να μου μιλάει, να μου εκμυστηρεύεται. Βαθιά μέσα μου, έλεγε, φώλιαζε ένας σκοτεινός ρομαντισμός, ίδιος με κείνον που έβλεπε και στον εαυτό του. Κανένας ποτέ δεν είχε καταλάβει αυτό το σκοτεινό μέρος του εαυτού του ώσπου να γνωρίσει εμένα.

«Το 'χε η μοίρα μου», έλεγε, «να γνωρίσω επιτέλους την αδερφή ψυχή μου, κι αυτή να είναι δεκαπέντε χρονών».

«Αν θεωρείς κακοτυχία αυτό», του αντέτεινα εγώ, «για σκέψου να ήσουν δεκαπέντε χρονών και η αδερφή ψυχή σου να ήταν ένας γέρος».

Όποτε το έλεγα αυτό, επιθεωρούσε το πρόσωπό μου για να βεβαιωθεί πως αστειευόμουν – ασφαλώς και αστειευόμουν. Δεν ήθελα να έχω καμία σχέση με αγόρια της ηλικίας μου, με την πιτυρίδα τους και την ακμή τους, με τη βαναυσότητα που τα χαρακτήριζε καμιά φορά όταν κατέτεμναν τις κοπέλες σε επιμέρους χαρακτηριστικά και βαθμολογούσαν κάθε μέρος του σώματός μας σε κλίμακα από το ένα έως το δέκα. Δεν ήμουν φτιαγμένη για τέτοια πράγματα. Μου άρεσε η συστολή του μεσήλικα Στρέιν, το αργόσυρτο φλερτ του. Αυτός παρομοίαζε το χρώμα των μαλλιών μου με τα φύλλα του σφενταμιού κι έβαζε κρυφά στη χούφτα μου ραβασάκια με ποιήματα – Έμιλι Ντίκινσον, Έντνα Σεντ Βίνσεντ Μιλέι, Σύλβια Πλαθ. Με έκανε να δω τον εαυτό μου όπως με έβλεπε εκείνος, σαν μια κοπέλα που είχε τη δύναμη να αναστηθεί με τα κόκκινα μαλλιά της και να τον καταβροχθίσει σαν αέρα.* Με αγαπούσε τόσο πολύ, που κάποιες φορές, αφού έφευγα από την τάξη, εκείνος καθόταν στην καρέκλα μου και ακουμπούσε το κεφάλι του στο τραπέζι των σεμιναρίων για να εισπνεύσει ό,τι δικό μου είχε απομείνει. Κι όλα αυτά έγιναν προτού καν φιληθούμε. Ήταν προσεκτικός μαζί μου. Προσπαθούσε πάρα πολύ να είναι καλός.

Εύκολα μπορώ να προσδιορίσω πότε ακριβώς ξεκίνησε όλο αυτό, εκείνη τη στιγμή που πρωτομπήκα στην ηλιόλουστη τάξη του κι ένιωσα τα μάτια του να με ρουφούν για πρώτη φορά, αλλά πιο δύσκολα μπορώ να διακρίνω πότε τέλειωσε, αν τέλειωσε ποτέ πραγματικά. Νομίζω πως απλώς σταμάτησε όταν έγινα είκοσι δύο, όταν εκείνος είπε πως έπρεπε να συμμαζευτεί κι ότι

---

* Αναφορά στην τελευταία στροφή του ποιήματος «Λαίδη Λάζαρος», της Σύλβια Πλαθ (Σ.τ.Μ.), σε μτφρ. Νανάς Ησαΐα: «*Μέσα από τη σάχητη / Βγαίνω με τα κόκκινα μαλλιά μου στη μέρα / Και τρώω τους άντρες σαν αέρα*». (Σ.τ.Ε.)

δεν μπορούσε να ζήσει αξιοπρεπώς όσο ήμουν διαθέσιμη εγώ, αλλά όλη την τελευταία δεκαετία τηλεφωνίμασταν αργά το βράδυ και ξαναζούσαμε το παρελθόν, ματώνοντας την πληγή που και οι δυο μας αρνιόμασταν να αφήσουμε να κλείσει.

Υποθέτω ότι σε μένα θα προστρέξει σε δέκα ή δεκαπέντε χρόνια ή όποτε το σώμα του αρχίσει να καταρρέει. Αυτό φαντάζει ως το πιθανότερο τέλος αυτής της ιστορίας αγάπης: εγώ να εγκαταλείπω τα πάντα και να κάνω οτιδήποτε, αφοσιωμένη σαν σκυλί, ενώ αυτός θα παίρνει και θα παίρνει και θα παίρνει.

Τελειώνω τη δουλειά μου στις έντεκα και διασχίζω τους άδειους δρόμους του κέντρου, πιστώνοντας στον εαυτό μου ως προσωπική νίκη κάθε τετράγωνο που περπατάω δίχως να κοιτάξω την ανάρτηση της Τέιλορ. Ούτε όταν φτάνω στο διαμερίσμα μου κοιτάξω το κινητό μου. Βάζω τη στολή της δουλειάς στην κρεμάστρα, αφαιρώ το μακιγιάζ μου, καπνίζω λίγη φούντα με το μπονγκ μου στο κρεβάτι και ύστερα σβήνω το φως. Αυτοσυγκράτηση.

Μέσα στο σκοτάδι, όμως, κάτι μέσα μου αλλάζει όταν νιώθω τα σεντόνια να γλιστρούν στα πόδια μου. Ξαφνικά αισθάνομαι μian αφόρητη ανάγκη – να με καθησυχάσει, να τον ακούσω να μου λέει, χωρίς περιστροφές, ότι φυσικά και δεν έκανε αυτό που ισχυρίζεται εκείνη η κοπέλα πως έκανε. Νιώθω την ανάγκη να μου ξαναπεί πως λέει ψέματα η Τέιλορ, ότι είτε ψέματα πριν από δέκα χρόνια και πως εξακολουθεί να λέει ψέματα τώρα, παρασυρμένη από το τραγούδι των Σειρήνων της θυματοποίησης.

Απαντάει πριν καλά καλά προλάβει να χτυπήσει το τηλέφωνο μία φορά, σαν να το περίμενε ότι θα του τηλεφωνούσα. «Βανέσα».

«Συγγνώμη. Το ξέρω πως είναι αργά». Τότε δειλιάζω, δεν ξέρω πώς να τον ρωτήσω αυτό που θέλω. Πάει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που το κάναμε αυτό. Το βλέμμα μου πλανιέται στο σκοτεινό δωμάτιο, διαβάζει το περίγραμμα της ανοιχτής ντουλάπας, τη σκιά που ρίχνει η λάμπα του δρόμου στο ταβάνι. Στην κουζίνα, το ψυγείο βουίζει, η βρύση στάζει. Μου το χρωστάει αυτό εκείνος, για τη σιωπή μου, για την πίστη μου.

«Θα είμαι σύντομη», του λέω. «Λίγα λεπτά μόνο».

Ακούγεται ένα θρόισμα από τα σκεπάσματα καθώς ανακάθεται στο κρεβάτι του και μετακινεί το τηλέφωνο από το ένα αυτί στο άλλο, και για μια στιγμή φοβάμαι πως ετοιμάζεται να μου πει όχι. Μετά, όμως, με κείνη την ψιθυριστή φωνή που κάνει τα κόκαλά μου ρευστά, αρχίζει να μου λέει τι ήμουν: *Βανέσσα, ήσουν νέα και ξεχειλίξεις από ομορφιά. Ήσουν έφηβη και ερωτική και ολοζώντανη, κι εγώ ήμουν κατατρομοκρατημένος.*

Γυρίζω μπρούμυτα και σφηνώνω ένα μαξιλάρι ανάμεσα στα πόδια μου. Του λέω να μου δώσει μιαν ανάμνηση για να γλιστρήσω μέσα της. Μένει σιωπηλός όση ώρα ανατρέχει νοερά στις σκηνές.

«Στο γραφείο πίσω από την τάξη», μου λέει. «Ήταν καταχέιμονο. Εσύ ξαπλωμένη στον καναπέ, με όλο το δέρμα σου να έχει ανατριχιάσει».

Κλείνω τα μάτια μου και βρίσκομαι στο γραφείο – λευκοί τοίχοι και αστραφτερό ξύλινο πάτωμα, μια στοίβα αδιόρθωτα γραπτά επάνω στο τραπέζι, ένας τραχύς καναπές, ένα καλοριφέρ που σφυρίζει και μονάχα ένα παράθυρο, οχταγωνικό, με τζάμι στο χρώμα του αφρού της θάλασσας. Εκεί κάρφωνα το βλέμμα μου όση ώρα εκείνος ασχολιόταν μαζί μου κι ένιωθα βυθισμένη στο νερό, το κορμί μου να στροβιλίζεται αβαρές, δίχως να με νοιάζει προς τα πού ήταν η επιφάνεια.

«Σε φιλούσα παντού, σ' έγλειφα παντού. Σ' έκανα να κοχλάξεις». Αφήνει να του ξεφύγει ένα αχνό γελάκι. «Έτσι το έλεγες. “Κάνε με να κοχλάσω”. Πόσο αστείες φράσεις επινοούσες. Ήσουν τόσο ντροπαλή, απεχθανόσουν να το συζητάς, ήθελες μόνο να το κάνω. Θυμάσαι;»

Δε θυμάμαι, όχι ακριβώς. Πολλές από τις αναμνήσεις μου από κείνη την εποχή είναι ασαφείς, ατελείς. Χρειάζεται να τον αφήνω να συμπληρώνει εκείνος τα κενά, αν και, μερικές φορές, η κοπέλα που περιγράφει μου ακούγεται σαν ξένη.

«Σου ήταν δύσκολο να μην κάνεις θόρυβο», μου λέει. «Δάγκωνες τα χείλη σου για να μην ανοίξεις το στόμα σου. Θυμάμαι

ότι μια φορά τα δάγκωσες τόσο δυνατά, που άρχισε να τρέχει αίμα το ένα σου χείλι, αλλά δε μ' άφηνες να σταματήσω».

Πιέζω το πρόσωπό μου στο στρώμα, λικνίζω τη λεκάνη μου και τρίβομαι στο μαξιλάρι καθώς τα λόγια του πλημμυρίζουν το μυαλό μου και με ταξιδεύουν μακριά από το κρεβάτι μου, σ' ένα παρελθόν όπου εγώ είμαι δεκαπέντε χρονών, γυμνή από τη μέση και κάτω, ξαπλωμένη στον καναπέ του γραφείου του, να τρέμω και να καίγομαι ενώ εκείνος γονάτιζε ανάμεσα στα πόδια μου, με τα μάτια του στο πρόσωπό μου.

Θεέ μου, Βανέσα, μάτωσες, μου λέει. Τρέχει αίμα.

Κουνάω το κεφάλι μου και μπήγω τα δάχτυλά μου στα μαξιλάρια του καναπέ. Δεν πειράζει, συνέχισε. Τέλειωνέ το.

«Ήσουν αχόρταγη», συνεχίζει ο Στρέιν. «Εκείνο το σφριγηλό κορμάκι...»

Ανασαινώ δυνατά από τη μύτη μου μόλις φτάνω σε οργασμό, τη στιγμή που με ρωτάει αν θυμάμαι πώς ήταν. Ναι, ναι, ναι. Αυτό το θυμάμαι. Τις αισθήσεις έχω καταφέρει να τις θυμάμαι – τα πράγματα που μου έκανε, πώς έκανε πάντα το κορμί μου να σπαρταράει και να ζητάει απεγνωσμένα κι άλλο.

Εδώ και οχτώ μήνες, από τότε που πέθανε ο μπαμπάς μου, πηγαίνω τακτικά στη Ρούμπι. Στην αρχή ήταν ψυχοθεραπεία για τη διαχείριση του πένθους, αλλά έχουμε καταλήξει να μιλάμε για τη μαμά μου, το πρώην αγόρι μου, πόσο τελματωμένη αισθάνομαι στη δουλειά μου, πόσο τελματωμένη αισθάνομαι σε σχέση με τα πάντα. Παρά την πολιτική διαφορικής τιμολόγησης που εφαρμόζει η Ρούμπι, οι επισκέψεις μου σ' αυτή δεν παύουν να είναι μια πολυτέλεια – πενήντα δολάρια την εβδομάδα απλώς για να ακούει κάποιος τι έχω να πω.

Το γραφείο της απέχει δύο τετράγωνα από το ξενοδοχείο. Είναι ένα δωμάτιο με απαλό φωτισμό, δύο πολυθρόνες κι έναν καναπέ με τραπεζάκια σε κάθε του άκρη, όπου στέκει από ένα κουτί χαρτομάντιλα. Από τα παράθυρα φαίνεται ο Κόλπος Κάσκο: τα σμήνη των γλάρων πάνω από τους μύλους με τους ψα-

ράδες, τα αργοκίνητα πετρελαιοφόρα και τα αμφίβια οχήματα για τα «Ντακ Τουρ», που μπαίνουν κρῶζοντας στο νερό καθώς μετατρέπονται από λεωφορεία σε πλοία. Η Ρούμπι είναι μεγαλύτερη από μένα –θα μπορούσε να είναι η μεγάλη μου αδερφή, όχι η μητέρα μου– έχει σκουρόξανθα μαλλιά και ντύνεται σαν παιδί των λουλουδιών. Λατρεύω τα σαμπό της, το *κλακ, κλακ, κλακ* που κάνουν όταν βηματίζει μέσα στο γραφείο της.

«Βανέσα!»

Επίσης, λατρεύω τον τρόπο με τον οποίο προφέρει το όνομά μου ανοίγοντας την πόρτα, σαν να ανακουφίζεται που βλέπει εμένα μπροστά της αντί για κάποιον άλλο.

Εκείνη την εβδομάδα μιλάμε για το ενδεχόμενο να περάσω τις προσεχείς γιορτές στο πατρικό μου, πρώτη φορά χωρίς τον μπαμπά. Φοβάμαι πως η μητέρα μου έχει κατάθλιψη και δεν ξέρω πώς να ανακινήσω το θέμα. Η Ρούμπι κι εγώ καταστρώνουμε από κοινού ένα σχέδιο. Διατρέχουμε διάφορα σενάρια ανάλογα με το πώς είναι πιθανό να αποκριθεί η μητέρα μου αν της προτείνω πως ίσως χρειάζεται επαγγελματική βοήθεια.

«Εφόσον προσεγγίσεις το θέμα με ενσυναίσθηση», λέει η Ρούμπι, «νομίζω πως δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Έχετε στενή σχέση οι δυο σας. Μπορείτε να διαχειριστείτε δύσκολες συζητήσεις».

Εγώ στενή σχέση με τη μητέρα μου; Δεν της φέρνω αντίρρηση, αλλά δε συμφωνώ. Μερικές φορές απορώ κι εγώ η ίδια με το πόσο εύκολα ξεγελάω τους ανθρώπους δίχως καν να προσπαθήσω.

Καταφέρνω να κρατηθώ και να μην κοιτάξω την ανάρτηση στο Facebook έως το τέλος της συνεδρίας, όταν η Ρούμπι βγάζει το δικό της κινητό για να σημειώσει στο ημερολόγιό της το επόμενο ραντεβού μας. Ρίχνοντας ένα στιγμιαίο βλέμμα προς το μέρος μου, με βλέπει να σκρολάρω με μανία και με ρωτάει αν υπάρχει κάποια έκτακτη είδηση.

«Άσε με να μαντέψω...» λέει. «Άλλος ένας που κακοποίησε κάποια;»

Σηκώνω τα μάτια από το κινητό μου, τα μέλη μου παγωμένα. «Δεν έχει τελειωμό... Έτσι δεν είναι;» Σκάει ένα θλιμμένο χαμόγελο. «Δεν υπάρχει καμία διαφυγή».

Αρχίζει να μιλάει για τον τελευταίο άνθρωπο υψηλού προφίλ που ξεμπροστιάστηκε, έναν σκηνοθέτη που έχτισε την καριέρα του γυρίζοντας ταινίες για την κακοποίηση των γυναικών. Φαίνεται ότι, στα παρασκήνια των γυρισμάτων αυτών των ταινιών, του άρεσε να επιδεικνύεται σε νεαρές ηθοποιούς και να τις δελεάζει να του παίρνουν πίπες.

«Ποιος το περίμενε πως έκανε τέτοια πράγματα αυτός ο τύπος!» λέει η Ρούμπι σαρκαστικά. «Λες και χρειάζονται κι άλλες αποδείξεις πέρα από τις ταινίες του. Αυτοί οι άντρες κρύβονται σε κοινή θέα».

«Μόνο επειδή τους αφήνουμε εμείς», αποκρίνομαι εγώ. «Κάνουμε όλες τα στραβά μάτια».

Η Ρούμπι γνέφει καταφατικά. «Πόσο δίκιο έχεις...»

Με εξιτάρει να μιλάω έτσι, να σέρομαι τόσο κοντά στο χέιλος του γκρεμού.

«Απορώ με όλες εκείνες τις γυναίκες που συνεργάστηκαν μαζί του ξανά και ξανά», λέω. «Δεν είχαν καθόλου αυτοσεβασμό;»

«Δε νομίζω πως μπορεί κανείς να κατηγορήσει τις γυναίκες», απαντάει η Ρούμπι. Δεν της φέρνω αντίρρηση. Απλώς την πληρώνω με μια επιταγή.

Πίσω στο σπίτι μου, μαστουρώνω και με παίρνει ο ύπνος στον καναπέ με όλα τα φώτα αναμμένα. Στις εφτά το πρωί, το κινητό μου να βουίζει κάπου στο παρκέ από ένα μήνυμα, κι εγώ διασχίζω σκουντουφλώντας το δωμάτιο για να το φτάσω. Είναι από τη μαμά. Γεια σου, μωρό μου. Απλώς σε σκέφτομαι.

Με το βλέμμα καρφωμένο στην οθόνη, προσπαθώ να υπολογίσω πόσα ξέρει. Η ανάρτηση της Τέιλορ στο Facebook είναι πια τριών ημερών, και ναι μεν η μητέρα μου δε συνδέεται με κανέναν στο Μπρόγουικ, αλλά το ποστ έχει κοινοποιηθεί ευρέως. Εξάλλου, αυτή την εποχή είναι διαρκώς στο Διαδίκτυο, πατώ-

ντας αμέτρητα «Μου αρέσει», κάνοντας άπειρες κοινοποιήσεις και στήνοντας αναρίθμητους καβγάδες με διάφορα τρολ του συντηρητισμού. Θα μπορούσε πολύ εύκολα να έχει δει και την ανάρτηση.

Κλείνω το μήνυμά της και ανοίγω το Facebook: 2.300 κοινοποιήσεις, 7.900 «Μου αρέσει». Χτες το βράδυ, η Τέιλορ ανάρτησε δημόσια ενημέρωση κατάστασης:

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

ΕΙΧΕ ΑΠΛΩΣ ΤΗΝ ΑΤΥΧΙΑ ΝΑ ΜΕ ΕΡΩΤΕΥΤΕΙ. ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕ ΣΑΝ ΤΕΡΑΣ.

Η Βανέσα Γουάι ήταν δεκαπέντε ετών όταν τα έφτιαξε με τον καθηγητή της των αγγλικών. Τώρα, στα τριάντα δύο της, κι ενώ το κίνημα του #MeToo ξεσκεπάζει το ένα μετά το άλλο τα σεξουαλικά εγκλήματα πανίσχυρων ανδρών, μια άλλη παλιά μαθήτριά του Τζέικομπ Στρέιν τον κατηγορεί για σεξουαλική κακοποίηση. Η Βανέσα ακούει συγκλονισμένη το νέο. Πιστεύει ακόμη πως η δική της σχέση με τον Στρέιν δεν ήταν κακοποίηση, αλλά έρωτας. Είναι σίγουρη γι' αυτό. Μπορεί τώρα να απορρίψει την πρώτη της αγάπη χωρίς να απορρίψει τον ίδιο τον έφηβο εαυτό της; Να δεχτεί πως ο άντρας που την καθόρισε ήταν κάτι άλλο από αυτό που πίστευε ως τώρα; Και πως ίσως η ίδια δεν ήταν ο μεγάλος έρωτας της ζωής του, αλλά ένα από τα πολλά θύματά του;

Ένα προκλητικό, εθιστικό βιβλίο για τη μνήμη και το τραύμα, την έξαψη της εφηβείας και τις λεπτές γραμμές ανάμεσα στη συναίνεση, τη συνενοχή και τη θυματοποίηση. Ένα βιβλίο-δυναμίτης, που δίκαια ειπώθηκε ότι χαρακτηρίζει μια ολόκληρη εποχή.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3548-0

9 786180 135480

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 23006

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ